

РЕШЕНИЕ

№ 4233

гр. София, 19.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 1-ВИ СЪСТАВ, в публично заседание на десети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Г.К.

при участието на секретаря Й.Д.
като разгледа докладваното от Г.К. Административно наказателно дело № 20221110216683 по описа за 2022 година

Производството е по реда чл. 58д и следващите от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Обжалвано е наказателно постановление № НП-103 от 24.08.2022 г., издадено от за председателя на Комисията за протИ.действие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество (КПКОНПИ), с което на И. К. И. е наложена глоба в размер на 1000 лева, за нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 2, вр. чл. 35, ал. 1, т. 2 от Закона за протИ.действие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество (ЗПКОНПИ).

В жалбата се правят оплаквания за нарушение на материалния закон. Твърди се, че жалбоподателят не е заемал длъжност „областен управител“ към 15 май 2022 г., поради което не съществувало задължение да подава ежегодна декларация по чл. 38, ал.1, т.2 ЗПКОНПИ. В допълнение към жалбата в случай, че се установи нарушение, то се моли съдът да вземе под внимание, че все пак жалбоподателят е подал декларация по чл. 38, ал.1, т.2 ЗПКОНПИ макар и със закъснение, поради което приложение следва да намери чл. 28 ЗАНН. Моли за отмяна на наказателното постановление и присъждане на разноски.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция, жалбоподателят, чрез своя процесуален представител – адв. Г. Т., поддържа жалбата, със същите съображения и искания. Претендира и присъждане на разноски.

АНО, чрез своя процесуален представител – юрк. Р.Ц., изразява становище за недопустимост и неоснователност на жалбата, поради което се моли за потвърждаване на наказателното постановление като правилно и законосъобразно. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът като прецени събраните по делото доказателства и съображенията на страните, приема за установено следното:

Жалбата е подадена в срок от надлежна страна.

На 11.07.2022 г. на жалбоподателя е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № ПР-313 за това, че при извършена проверка на 17.05.2022 г. е било установено, че същият в качеството си на лице, заемащо висша публична длъжност – заместник-областен управител на област Перник не е подал ежегодна декларация за имущество и интереси в законоустановения срок - ежегодно до 15 май (в случая до 16 май 2022 г. първия работен ден) – за предходната календарна година – в случая 2021 г. – нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 2, вр. чл. 35, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ.

В законоустановения срок по чл. 44, ал.1 ЗАНН не е постъпило възражение. Жалбоподателят все пак е подал изискуемата декларация с вх. № Г 8845/20.07.2022 г., след съставяне и връчване на АУАН, като е налице закъснение от 2 месеца и 4 дни.

Въз основа на така съставения акт е било издадено и атакуваното наказателно постановление, с което при идентичност на описанието на нарушението и правната му квалификация, на основание чл. 53 ЗАНН, на жалбоподателя е наложена глоба в размер на 1000 лева за нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 2, вр. чл. 35, ал. 1, т. 2, вр. чл. 173, ал. 1 ЗПКОНПИ.

Преди да се занимае с анализа на доказателствената съвкупност събрана по делото, съдът намира за необходимо да подчертае категорично, че фактическите констатации, до които са достигнали контролните органи, както в АУАН, така и в НП, не се ползват с никаква презумптивна доказателствена сила. Тези констатации (в АУАН и НП), подлежат на доказване с всички

допустими гласни, писмени и веществени доказателства и доказателствени средства и това следва най-малкото от конституционно установения принцип на презумпцията за невиновност.

Съдът намира, че приетите в АУАН, респ. НП фактически положения се установяват от наличната доказателствена съвкупност: свидетелските показания и писмените доказателства по делото, надлежно приети по законоустановения ред на чл. 283 НПК.

От показанията на свидетелката М. М. (л. 107-108 от делото), както и от писмените доказателства по делото, се установява, че жалбоподателят е заемал висша публична длъжност – заместник-областен управител на област Перник, моментът, в който е бил освободен и както и това, че жалбоподателят не е подал изискуемата по закон ежегодна декларация за 2021 г. по чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ в срок до 15.05.2022 г. (в случая до 16.05.2022 г. – първият работен ден), а същата е била подадена на 20.07.2022 г. Посочените доказателствени източници са еднопосочни логични, обективни, непротиворечиви, и кореспондиращи помежду си, поради което и съдът ги кредитира като достоверни и ги съобрази при формиране на вътрешното си убеждение. Впрочем следва да се отбележи, че така установената фактическа обстановка, освен че се установява по несъмнен и категоричен начин от доказателствата по делото, същата не се и оспорва от страните в производството, като спорът по делото е по правилното приложение на материалния закон.

С оглед на приетото за установено от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

При съставянето на акта за констатиране на нарушението и при издаване на наказателното постановление не са допуснати нарушения на процесуалните правила, посочени в чл. 36-46 и чл. 52-58 ЗАНН. АУАН и НП са издадени в рамките на сроковете, предвидени в чл. 34 ЗАНН.

От събраните по делото доказателства се установи по несъмнен и категоричен начин, че на посочените в наказателното постановление време и място, жалбоподателят е извършил, както от обективна, така и от субективна страна, нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 2, вр. чл. 35, ал. 1, т. 2, вр. чл. 173, ал. 1 от ЗПКОНПИ, като в качеството си на лице, заемащо висша публична длъжност – заместник-областен управител на област Перник, не е подал

ежегодна декларация за имущество и интереси в законоустановения срок - ежегодно до 15 май (в случая до 16 май 2022 г. първия работен ден) – за предходната календарна година – в случая 2021 г.

Нарушението е извършено от жалбоподателя с форма на вината пряк умисъл – деецът е съзнавал общественотоопасния характер на деянието, и е целял неговото извършване. С оглед на това, че се касае за „формално” нарушение (такова „на просто извършване”) не е необходимо наличието на представи в съзнанието на дееца за общественотоопасните последици на деянието.

В същото време обаче са налице предпоставките за приложението на чл. 28 от ЗАНН, който неправилно не е бил приложен от АНО и в случая следва да намери приложение.

Изхождайки от тежестта на нарушението и на нарушителя, както и от другите смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства, процесният случай разкрива по-ниска степен на обществена опасност, в сравнение други такива нарушения, т.е. налице е маловажен случай.

В правната теория преценката за маловажност на случая се прави с оглед засегнатите от обществената опасност отношения, липсата или незначителността на причинените в резултат на деянието общественотоопасни последици (а при формалните нарушения, при които по дефиниция липсват общественотоопасни последици следва да се преценява опасността от засягане на защитаваните обществени отношения, а в случай на засягане дали се касае за минимално или по-сериозно засягане), всички обстоятелства, при които деянието е намерило проявление в обективната действителност: време, място, обстановка на извършването му, начин и средства за осъществяването му, причините и условията, мотивирали извършителя да пристъпи към осъществяване на деянието. В случая се касае за закъснение с около два месеца при подаване на ежегодната декларация за имущество и интереси (по чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ), която все пак е била подадена. Преди това жалбоподателят е подал своята финална декларация по чл. 38, ал. 1, т. 1 от ЗПКОНПИ (л. 74-86 от делото), в предвидения в закона срок. От сравнението между двете декларации (л. 16-18 със л. 74-86 от делото) е видно, че те действително са с различно съдържание, но във финалната декларация се съдържа по-богата информация за имущественото състояние на

жалбоподателя, в сравнение с информацията в ежегодната декларация. От сравнението на двете декларации се установява и това, че декларираното имущество в двете декларации е едно и също. Имайки предвид всичко това, по преценка на настоящата инстанция, жалбоподателят нито е засегнал охраняваните обществени отношения, нито дори е създад опасност от такова засягане. Допълнително като смекчаващи отговорността обстоятелства следва да се посочат, че нарушението е първо за жалбоподателя, както и мотивите за извършването му – същият не е знаел, че следва да подаде ежегодна декларация, след като вече е подал финалната си декларация. Действително незнанието на закона не е извинително и само на това основание не може да доведе до отпадане на наказателната, респ. административно-наказателната отговорност. Без съмнение обаче мотивите и подбудите за извършването на дадено нарушение следва да бъдат отчетени в светлината на обществената опасност на деянието и на дееца и да бъдат съобразени на плоскостта на смекчаващите отговорността обстоятелства, още повече като се има предвид, че след като контролните органи са започнали проверка, жалбоподателят е разбрал своята грешка и в най-кратък срок я коригирал, което обаче не е било взето предвид от тях, при преценка за приложимостта на чл. 28 от ЗАНН. Всичко това сочи на по-ниска степен на обществена опасност, както на нарушението, така и на нарушителя, в сравнение с обикновените случаи на нарушения от същия вид.

Тук следва наред с това да се съобрази и принципът на пропорционалност между деянието, последиците и предвидената санкция, установен в чл. 35, ал. 3 НК – изискването за съответствие на престъплението и наказанието, както и чл. 36 НК – относно целите на санкционирането. Аргумент следва да се явят и чл. 12 и чл. 27 ЗАНН, които изразяват посочената по-горе идея, заложена в НК, макар и формулирани по различен начин. По тези аргументи следва да се има предвид съответствието между липсата или незначителността на вредните последици и предвиденото наказание.

Наложената глоба в размер на 1000 лв. не може и не следва да се определи като незначителна, дори и представляваща посочения законов минимум, тъй като се явява несъразмерна с тежестта на извършеното и представлява протИ.речие с горепосочения принцип на пропорционалността. В посочения смисъл са например Решение № 7767/16.12.2022 г., по адм. дело

№ 9046/2022 г. на 10-ти кас. състав на АССГ, Решение № 1516/08.03.2023 г., по адм. дело № 10169/2022 г. на 20-ти кас. състав на АССГ, както и много други.

Ето защо настоящият съдебен състав намери, че атакуваното наказателно постановление е неправилно, доводите на жалбоподателя в същия смисъл се явяват основателни, поради което същото следва да бъде отменено.

Съдът като съобрази изложеното по-горе, както и разпоредбата на чл. 63, ал. 1, т. 2 от ЗАНН (измененията на ЗАНН, които касаят процесуални норми имат незабавно действие и се прилагат и по отношение на висящите дела /по арг. от параграф 44-46 от ПЗР на ЗИД на ЗАНН – обн. ДВ бр. 109/2020 г. в сила от 23.12.2021 г. – в които е предвидено изрично изключение от това правило, следователно *per argumentum a contrario*, извън посочените изключения процесуалните норми на ЗАНН имат незабавно действие и се прилагат и по отношение на незавършилите производство; това впрочем е посочено изрично и в чл. 87 от ЗАНН/), намери че жалбоподателят следва да бъде предупреден, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание.

При този изход на делото разноски за страните не следва да бъдат присъждани, а те следва да останат за тяхна сметка, така както са били направени.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал. 2 от ЗАНН, Софийски районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА наказателно постановление № НП-103 от 24.08.2022 г., издадено от председателя на Комисията за протИ.действие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество (КПКОНПИ), с което на И. К. И. е наложена глоба в размер на 1000 лева, за нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 2, вр. чл. 35, ал. 1, т. 2 от Закона за протИ.действие на корупцията и за отнемане

на незаконно придобитото имущество.

ПРЕДУПРЕЖДАВА НАРУШИТЕЛЯ И. К. И., че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд – София-град в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____